

[Glistrup]

efter næste valg bliver fri for at skulle tage hensyn til Det Radikale Venstre. Det er dem, der virkelig har været med til at lave de ulykker, som hr. Kaj Poulsen omtalte.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg synes nok, at det er alvorlige beskyldninger mod Fremskridtspartiets gruppeformand, vi får her fra Folketingets talerstol: Landsforrædere, klasseforrædere, og hvad var det mere? Så vidt jeg husker fra de kulørte blade og dagspressen, blev hr. Dohrmann fotograferet på restaurant »Rio Bravo«, hvor han telefonisk indgik forlig med statsministeren. Det er vel første gang, vi har hørt et medlem af Fremskridtspartiets gruppe klassificere sin egen gruppeformand på den måde. Det synes jeg er interessant.

(Kort bemærkning).

Bollmann (CD):

Jeg vil bare sige til hr. Glistrup, at jeg som menigt medlem af Folketinget finder det lidt bekymrende, at hr. Glistrup kalder den fungerende formand for landsforræder.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

De store ulykker i de fem fjerdingår, jeg omtalte som en mørk periode, men som langtfra havde så store katastrofer som de efterfølgende tre år, skete i oktober 1982. Det var dér, Fremskridtspartiet bidrog med ulykker: dyrtidsreguleringens afskaffelse, afskaffelse af erstatning for vejrlig og alle de andre ting, der har ødelagt tingene for Danmark.

Rio Bravo-forliget fik aldrig nogen rigtig indflydelse. Der blev udskrevet valg halvanden måned efter. Der var nogle dårlige ting, vi slugte og støttede. Så fik vi løfte om nogle gode ting, men Det Radikale Venstre lavede så den fidus, at man simpelt hen strøg alt, hvad Fremskridtspartiet havde fået af indrømmelser i Rio Bravo-forliget. Fordi vi havde fået valg i mellemtiden, hvor De Radikale kunne lade være med at regne med Fremskridtsstemmerne, blev Rio Bravo-forliget, som det blev ført ud i livet, et dårligt forlig.

Det var såmænd ikke så dårligt et forlig efter sit indhold, men alt det dårlige blev gennem-

ført, og med hensyn til alt det gode begik man direkte aftalebrud fra de fire daværende regeringspartiers side, tilskyndet af Det Radikale Venstre, så alt det gode i Rio Bravo-forliget aldrig nogen sinde blev gennemført.

Glønborg (KRF):

Debatten om arbejdsmarkedsforhold er en hård belastning for ens ører og for det, der er imellem ørerne. Beskyldninger og skældsord, jammerklager og hånlige bemærkninger flyger gennem luften. Man fristes til enten at blive træt af det hele og vende ryggen til problemerne med en bemærkning om, at det hundeslagsmål vil man ikke være med i, eller at blive aggressiv og springe ind i køret og råbe højere end de andre. Et ordentligt spark til en eller anden kunne jo gå hen og give omtale i medierne.

Heldigvis har man også ret til at vælge at arbejde med problemerne, analysere dem og finde løsninger. Og den måde vælger Kristeligt Folkeparti med risiko for at blive forbigået i il-delugtende tavshed.

Næste punkt er så at have mod til at sige upopulære sandheder. Og lad mig straks sige en upopulær sandhed: Udlandsgælden og arbejdsløsheden skyldes mangel på næstekærlighed i hele den danske befolkning. Vi har alle sammen taget for rigeligt til os af goderne i 25 år. Vi har alle ansvar for, at problemerne løses, ikke et stort, fælles ansvar, som ingen i praksis handler efter, men vi har hver sin del af ansvaret, og det skal du og jeg handle efter dér, hvor vi er.

Arbejdsministeren har givet os en redegørelse, og den siger jeg tak for. Jeg synes, den giver arbejdsstof til resten af året. De fremlagte principper for a-kassernes virke både på indtægts- og på udgiftssiden falder i høj grad sammen med Kristeligt Folkepartis holdning. Der er tale om at give ansvar, så det mærkes, til enhver, hvis handlinger har betydning for situationen, og lad os endelig gøre ansvaret synligt.

Kristeligt Folkeparti sagde det for mere end 10 år siden og har sagt det mange gange siden, og vi tør sige det igen: Det mest skadelige og usolidariske, der kan gøres mod de arbejdsløse, er, at vi, der er i arbejde, kræver højere løn, at vi, der er arbejdsgivere, sjusker med omkostningsniveauet, og at vi, der er lovgivere og ledere i de offentlige systemer, skruer udgifterne til den offentlige service for højt op.